

LIBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GRIMM FRAȚII

Cele mai frumoase povești / Frații Grimm ; trad.
din lb. engleză de Miruna Andriescu. - București :
Librex Publishing, 2024

ISBN 978-606-8998-79-4

I. Andriescu, Miruna (trad.)
821.112.2

Editor: Ionuț Radu
DTP: Alexandra Tolocenco
Design copertă: Silvia Olteanu

LIBREX PUBLISHING
Str. Episcopul Radu, nr. 30, București
Redacție: 0723 193 019
comenzi@librex.ro
www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2024

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără
acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește
conform *Legii dreptului de autor*.

FRAȚII GRIMM

CELE MAI FRUMOASE POVEȘTI

Traducere din limba engleză de

Miruna Andriescu

Librex Publishing
București, 2024

Cuprins

Albă-ca-Zăpada și cei șapte pitici.....	5
Cenușăreasa.....	19
Tom Degețel.....	31
Hansel și Gretel.....	41
Regele Broscoi.....	53
Croitorașul cel viteaz.....	59
Uriășul și croitorul.....	73
Țărănușul.....	77
Cheița de aur.....	87
Împreună la bine și la rău.....	89
Cuiul.....	91
Călătoriile lui Tom Degețel.....	93
Uriășul cel tânăr.....	101
Terciul dulce.....	113
Spiridușii.....	115
Frumoasa Catrinel și Pif-Paf-Poltrie.....	121
Bătrâna cerșetoare.....	125

Evreul din mărăcini.....	127
Regele Cioc-de-sturz.....	135
Gretel cea isteată.....	143
Pasărea măiastră.....	147
Mirele tâlhar.....	153
Hildebrand.....	159
Fluierul de os.....	165
Fecioara Maleen.....	169
Slujnică la găște.....	179
Vânătorul cel iscusit.....	189
Prințesa deghizată.....	199
Muntele Simeli.....	209
Racla de cleștar.....	213
Sălățița.....	223
Frumoasa din pădurea adormită.....	229
Bătrânul Rinkrank.....	235
Paiul, cărbunele și bobul de fasole.....	239
Moartea găinii.....	243
Mireasa iepurelui.....	247
Iepurele și ariciul.....	249
Căinele și vrabia.....	255
Bătrânul Sultan.....	261
Domnul Korbes.....	265

Vagabonzii.....	267
Bufnița.....	271
Muzicanții din Bremen.....	275
Muzicantul cel talentat.....	281
Șoarecele, pasărea și cârnatul.....	287
Firimiturile de pe masă.....	291
Șoarecele și pisica.....	293
Păianjenul și puricele.....	297
Lupul și cei șapte iezi.....	301
Scufița Roșie.....	307

ALBĂ-CA-ZĂPADA ȘI CEI ȘAPTE PITICI

Lândva, în toiul iernii, pe când zăpada cădea din cer cu fulgi mari și pufoși, o împărăteasă sta lângă o fereastră și cosea, iar rama gherghefului ei era de abanos. Și cum cosea ea așa, privind din când în când ninsoarea, se înțepă cu acul în deget și trei picături de sânge căzură în zăpadă. Când văzu ce aprins era roșul sângelui pe albul zăpezii, împărăteasa se gândi: „Ce n-aș da să am un copil alb ca zăpada, roșu ca sângele și cu părul negru ca abanosul”!

Nu trecu mult, și împărăteasa născu o fetiță cu pielea albă ca zăpada, cu gura roșie ca sângele și cu păr negru ca abanosul. Și-i puseră numele Albă-ca-Zăpada. După ce o aduse însă pe lume, împărăteasa muri.

După un an, împăratul își luă altă soție, frumoasă, dar nespus de trufașă și mândră, și n-ar fi îngăduit nicicum s-o întrecă alta în frumusețe. Avea o oglindă fermecată și ori de câte ori se privea în ea o întreba:

Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspundea:

Măria ta, ești cea mai frumoasă din țară!

Împărăteasa era fericită, fiindcă știa că oglinda spune numai adevărul.

Însă Albă-ca-Zăpada creștea și se făcea tot mai frumoasă, iar când împlini 7 ani, era frumoasă ca lumina zilei, aproape s-o întrecă pe împărăteasă. Într-o bună zi, când împărăteasa întrebă oglinda:

Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

Oglinda îi răspunse:

Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,

Dar Albă-ca-Zăpada e cu mult mai frumoasă!

Auzind una ca asta, împărăteasa se înspăimântă și, de ciudă, se îngălbeni și se înverzi, iar din clipa aceea, ori de câte ori o vedea pe Albă-ca-Zăpada, o ura nespus. Invidia și ciuda creșteau în inima ei ca buruiana cea rea, așa că împărăteasa nu-și mai găsea pace nici ziua, nici noaptea. În cele din urmă, chemă un vânător și-i porunci:

— Ia fata asta și du-o în pădure, să n-o mai văd în fața ochilor! Trebuie s-o omori și apoi să-mi aduci inima ei ca dovadă!

Vânătorul îi făcu pe voie împărătesei și se duse cu Albă-ca-Zăpada în pădure, dar când scoase cuțitul și se pregătea să-i străpungă inima nevinovată, sărmana copilă începu să plângă și să se roage:

— Vânătorule drag, nu mă omorî și-ți făgăduiesc că o să mă duc în adâncul pădurii și n-o să mă mai întorc niciodată acasă!

Pentru că Albă-ca-Zăpada era atât de frumoasă, vânătorului i se făcu milă de ea și-i spuse:

— Fugi și ascunde-te, biată copilă!

Se gândi însă că animalele sălbatice o vor sfâșia cu siguranță, însă parcă i se luase o piatră de pe inimă fiindcă nu o omorâse. Chiar atunci trecu pe acolo în fugă un pui de mistreț. Vânătorul îl înjunghie, îi scoase inima și o duse împărătesei ca dovadă. Aceasta puse ca inima să fie sărată și gătită și, de afurisită ce era, o mâncă, gândind că se sfârșise cu Albă-ca-Zăpada.

Biata copilă rămăsese singură în pădure și era atât de înfricoșată până și de frunzele copacilor, și nu știa încotro s-o apuce. Apoi începu să alerge peste bolovani colțuroși și printre măracini, iar fiarele sălbatice goneau după ea, dar nu-i făceau niciun rău. Alergă ea așa, cât o mai ținură picioarele, iar pe înserate dădu cu ochii de o căsuță și intră înăuntru să se odihnească. În căsuță, toate lucrurile erau mititele, dar frumoase

și sclipind de curățenie. Pe o măsuță acoperită cu o față de masă albă erau așezate șapte farfurioare și lângă fiecare farfurioară se afla câte o linguriță, o furculiță, un cuțitaș și un păhărel. Lângă perete erau înșiruite șapte pătucuri acoperite cu păturici albe. Fiind foarte flămândă și însetată, Albă-ca-Zăpada ciuguli câte un pic de fiertură din fiecare farfurioară, luă câte-o fărâmă de pâine și sorbi din fiecare păhărel câte o înghițitură de vin, ca să nu termine mâncarea dintr-o singură porție. Fiindcă se simțea grozav de obosită, se întinse într-un pătuț, dar niciunul nu i se potrivea: unul era prea lung, altul, prea scurt, și abia al șaptelea pătuț fu pe măsura ei. Fata se culcă în el, se închină și adormi.

Când se întunecă, sosiră și stăpânii căsuței. Erau șapte pitici, care săpau în adâncul munților după metale prețioase. Ei aprinseră cele șapte lumânările, în căsuță se făcu lumină și văzură că cineva străin fusese acolo, fiindcă lucrurile nu se mai aflau la locul lor, cum le lăsaseră la plecare.

Primul pitic zise:

— Cine a stat pe scăunelul meu?

Al doilea zise:

— Cine a mâncat din farfurioara mea?

Al treilea zise:

— Cine a mușcat din pâinița mea?

Al patrulea zise:

— Cine a luat din fiertura mea?

Al cincilea zise:

— Cine a umblat cu furculița mea?

Al șaselea zise:

— Cine a tăiat cu cuțitașul meu?

Al șaptelea zise și el:

— Cine a băut din păhărelul meu?

Primul pitic se uită în jur și văzu o adâncitură în pătuțul lui.

— Cine s-a culcat în pătuțul meu? se minună el.

Ceilalți dădură și ei fuga la pătuțuri și începură să strige:

— Și în pătuțul meu a stat cineva!

Dar când cel de-al șaptelea se apropie de pătuțul său, dete cu ochii de Albă-ca-Zăpada, care dormea dusă. Îi chemă pe ceilalți și veniră cu toții în grabă, scoțând strigăte de uimire și o luminară pe Albă-ca-Zăpada cu cele șapte lumânările.

— Doamne! strigară ei într-un glas. Ce frumoșete de copilă!

Erau așa de bucuroși, că nu se îndurară s-o trezească, ci o lăsară să doarmă. Cel de-al șaptelea pitic dormi câte un ceas în patul fiecăruia și așa trecu noaptea.

Când se făcu dimineață, Albă-ca-Zăpada se trezi și, văzându-i pe cei șapte pitici, se sperie rău, dar ei erau prietenoși și începură s-o întrebe cum o cheamă, iar ea le spuse, apoi o întrebară cum

a ajuns în căsuța lor. Ea le povesti cum mama ei vitregă voise să o omoare și cum vânătorul îi cruțase viața, cum fugise apoi toată ziua până ce ajunsese la căsuța lor.

Apoi piticii îi spuseră:

— Dacă vrei să te îngrijești de căsuța noastră, să gătești, să speli, să faci paturile, să coși, să împletești și să ții totul în ordine și curățenie, apoi poți rămâne la noi și n-o să duci lipsă de nimic.

— Da, primesc cu dragă inimă! răspunse Albă-ca-Zăpada și de atunci rămase la ei și se îngrijea de căsuță. Dimineața, piticii plecau în munți ca să scoată aur, iar seara se întorceau acasă și găseau mâncarea pregătită. Cât era ziua de lungă, fata rămânea singură, iar piticii cei buni o povățuiseră:

— Păzește-te de mama ta vitregă! În curând va afla că ești aici! Să nu lași pe nimeni să intre în casă!

Împărăteasa, convinsă că mâncase inima Albeica-Zăpada, se credea iarăși cea mai frumoasă femeie de pe lume, așa că se apropie de oglindă și o întrebă:

Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

Atunci, oglinda îi răspunse:

Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,

Dar departe, ascunsă-n munți,

*Stă Albă-ca-Zăpada, la piticii cei cărunți,
Și e de o mie de ori mai frumoasă!*

Împărăteasa se înfurie cumplit, fiindcă știa că oglinda spune mereu adevărul. Își dădu seama că vânătorul o înșelase și că Albă-ca-Zăpada era încă în viață. Începu să chibzuiască în ce chip ar putea s-o omoare, căci, atâta vreme cât nu era cea mai frumoasă din toată împărăția, ciuda nu-i lăsa nicio clipă de liniște. În cele din urmă, născoci ceva: își vopsi fața și se îmbracă întocmai ca o bătrână negustoreasă, de nimeni n-ar mai fi recunoscut-o. Astfel schimbată la înfățișare, o porni peste cei șapte munți, până ajunse în fața căsuței celor șapte pitici. Bătu la ușă și strigă:

— De vânzare marfă frumoasă, de vânzare!

Albă-ca-Zăpada se uită pe geam și întrebă:

— Bună ziua, mătușă. Ce ai de vânzare?

— Marfă bună și frumoasă! se grăbi să-i răspundă femeia. Am cingători de toate culorile

Și scoase una împletită din mătăsuri de mai multe culori.

„Nu trebuie să mă tem să o las să intre pe bătrâna asta cumsecade”, își zise Albă-ca-Zăpada. Trase zăvorul, o pofti să intre și cumpără cingătoarea cea frumoasă.

— Vai, fetițo, nu te pricepi! zise femeia. Vino să ți-o prind eu mai bine!

Albă-ca-Zăpada nu bănuia nimic, veni în fața ei și o lăsă să-i pună noua cingătoare, dar bătrâna o încinse repede atât de tare, că fetei i se tăie răsuflarea și căzu la pământ ca moartă.

— De-acum n-o să mai fii tu cea mai frumoasă! spuse împărăteasa și plecă în mare grabă.

Nu trecu mult, se înseră și cei șapte pitici se întoarseră acasă. Tare s-au mai speriat, bieții de ei, când o găsiră pe draga lor Albă-ca-Zăpada zăcând fără simțire, de parcă era moartă! O ridicară de jos și, văzând cât de strâns îi era mijlocul, tăiară cingătorea în două. Fata începu a răsufla iar și, încetul cu încetul, își reveni. Când piticii aflară ce se întâmplase, îi spuseră:

— Negustoreasa aceea nu era alta decât împărăteasa cea rea. Nu mai lăsa pe nimeni să intre, când nu suntem noi acasă!

Femeia cea ticăloasă abia ajunsese la palat și se duse de îndată la oglindă să o întrebe:

Oglindă, oglinjoară,

Cine-i cea mai frumoasă din țară?

Iar oglinda îi răspunse la fel:

Frumoasă ești, crăiasă, ca ziua luminoasă,

Dar departe, ascunsă-n munți,

Stă Albă-ca-Zăpada, la piticii cei cărunți,

Și e de o mie de ori mai frumoasă!

Împărăteasa încremenii când auzi una ca asta și simți că-i năvălește tot sângele-n cap. Știa că Albă-ca-Zăpada încă trăiește.

„Ei bine, o să găsec eu ceva cu care să-i vin de hac!” Și împărăteasa cea rea meșteri un pieptăn otrăvit. După aceea, își schimbă hainele și luă înfățișarea unei bătrâne gârbovite. Porni peste cei șapte munți și ajunse la căsuța celor șapte pitici, bătu la ușă și strigă:

— Marfă bună de vânzare, marfă bună!

Albă-ca-Zăpada se uită pe geam și spuse:

— Vezi-ți de drum! N-am voie să las pe nimeni înăuntru!

— Dar ai voie să privești, nu-i așa? zise bătrâna, scoțând pieptănul cel otrăvit și arătându-i-l.

Atât de mult îi plăcu Albei-ca-Zăpada pieptănul, că se lăsă amăgită și deschise ușa. După ce îl cumpără, bătrâna o măguli:

— Acum o să fii și tu o dată pieptănată ca lumea!

Biata Albă-ca-Zăpada nu bănuia nimic și se lăsă în voia bătrânei, dar abia îi trecu pieptenul prin păr, că otrava și începu să lucreze și biata copilă căzu jos, fără viață.

— Acum s-a zis cu tine, frumoasa frumoaselor! zise femeia cea rea și plecă degrabă.

Dar, spre norocul fetei, era aproape seară, iar cei șapte pitici sosiră acasă. Când o văzură pe

Albă-ca-Zăpada zăcând ca moartă, bănuiră pe loc că maștera trebuie să fi pus iar ceva la cale și, cercetând, dădură peste pieptănul cel otrăvit. Cum i-l smulseră din păr, Albă-ca-Zăpada își veni în fire și le povesti cele întâmplăte. Ei o sfătuiră din nou să fie cu ochii în patru și să nu mai primească pe nimeni în căsuță, orice-ar fi.

Împărăteasa ajunsese la palat și, așezându-se în fața oglinzii, se grăbi s-o întrebe:

*Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

Și oglinda îi răspunse ca și altădată:

*Frumoasă ești, crăiasă, ca ziuă luminoasă,
Dar departe, ascunsă-n munți,
Stă Albă-ca-Zăpada, la piticii cei cărunți,
Și e de o mie de ori mai frumoasă!*

Auzind ce spune oglinda, împărăteasa începu să tremure toată și să clocotească de mânie. „Albă-ca-Zăpada trebuie să moară, chiar de-ar fi să plătesc asta cu prețul vieții mele!”

Se strecură apoi într-o încăpere secretă, în care nu intra nimeni altcineva, și plămădi un măr otrăvit, nespun de frumos; pe jumătate alb, pe jumătate roșu, că oricine-l vedea îndată poftea să-l mănânce, dar dacă ar fi mușcat numai o dată din el cădea mort pe loc. După ce vrăji mărul, împărăteasa își vopsi fața și se îmbracă în haine de

țărancă. Porni peste cei șapte munți, spre căsuța celor șapte pitici. Când bătu la ușă, Albă-ca-Zăpada scoase capul pe fereastră și spuse:

— Nu pot lăsa pe nimeni să intre, că nu-mi dau voie piticii!

— Nu-i nimic, am eu unde să-mi vând merele în altă parte! Uite, îți dăruiesc unul!

— Nu, răspunse Albă-ca-Zăpada. Nu îndrăznesc să iau nimic.

— Te temi să nu fie otrăvit? întrebă femeia. Uite, tai mărul în două: bucata asta roșie mănânc-o tu, iar pe cealaltă o mănânc eu.

Mărul era vrăjit cu viclenie, încât numai partea cea roșie era otrăvită. Albă-ca-Zăpada râvnea să guste din mărul cel frumos și, când o văzu pe țărancă mușcând din el, nu mai putu răbda, întinse mâna și luă jumătatea cea otrăvită. Dar n-apucă să muște decât o dată că și căzu jos, fără suflare. Împărăteasa îi aruncă o privire cruntă, izbucni în hohote de râs și strigă:

— Albă-ca-Zăpada, roșie ca sângele și neagră ca abanosul, de data asta piticii nu te vor mai putea aduce la viață.

Când ajunsese la palat, întrebă iar oglinda:

*Oglindă, oglinjoară,
Cine-i cea mai frumoasă din țară?*

Și în sfârșit oglinda răspunse: